У спеку, в літній день, в південну саме пору,
Піском розсипчастим, під гору,
Тяжкий, з родиною дворян
Вчотирикінь ридван
Ледь пхався.
Геть коні змучились; хоч кучер як старався,
Спинилися. Він з козел скік умить
І, коней злий мучитель,
Удвох з лакеєм їх нещадно батожить.
Усе дарма! Повзуть із брички мимохіть
Боярин, бариня, служниця, син, учитель.
Однак вантаж в ридвані ще лежить,
Та й не малий,— тож коні хоч смикнули,
Насилу зрушили і ледве-ледь тягнули.
Тут Муха трапилась. В пригоді як не стать?
На всю мушину міць взялась вона дзижчать,
Навколо брички прудко в'ється,
То наліта впритул на корінну,
То в лоб укусить припряжну,
То замість кучера на козла враз береться,
А то від коней відлетить
І посеред людей кружляє і дзвенить;
Ну, ніби той купець на ярмарку гасає,
І тільки скаржиться вона,
Що в праці тій — одна,
Ніхто не помагає!
Йдуть слуги, цвенькають, і горя їм нема,
Учитель з панею воркують тайкома,
Господар сам, хоч він про лад би мусив дбати,
Із наймичкою вдвох пішов грибів шукати,-
І Муха всім дзижчить, що вся заслуга їй
Належить в халепі тяжкій.
Тим часом коники з горба того крутого
Сяк-так на рівну вибрались дорогу.
"Ну! — Муха мовила,— тепера слава богу!

Сідайте на місця, і хай усім щастить!
Мені ж пора вже відпочить:
Мене насилу крила носять".

Чимало і людей ми зможемо знайти,
Які ладні себе усюди приплести
І сунуть носа скрізь, хоч зовсім їх не просять.